

S I O NAJMLAĐIMA

*S međuopćinskog Lidrana
u Korčuli 2019.*

Ivica Duhović-Žaknić, Žrnovo
ivica.zaknic@gmail.com

Sjedim unervožena na tvrdoj sjedalici u Liburni, unervožena šilokadom vani koja nas napada danima i čini da više nismo svoji, unervožena i svojom urinarnom infekcijom zbog koje noćima ne spavam, a danju kamo god odem sveudilj tražim WC; unervožena i zato što sam još jedanput pristala uložiti svoje dragocjeno vrijeme (dragocjeno jer ja ga više i nemam baš puno na raspolaganju!), bez da sam bila obaviještena što ću vidjeti i (pr)ocjenjivati. I premda me iskustvo naučilo da na ...DraNu polako nestaje inovativnosti tema, aktualnosti predloška, pravilne dikcije, kreativnosti, masovnosti, jer sve je već viđeno i beskrajno se ponavlja s pregrštima pogrešaka, sve je bezidejno, nebuntovno, svjetlosne milje udaljeno od kontroverzi života, od škakljivih tema i dilema, bez igre, bez trunke teatarske drskosti, „ultralight i bez kalorija” (M. Kekin), i sve je samo da se odradi, da se zadovolji forma, bez pomaka!, nekako uškopljeno mislim...

Ali odavno naučih da ono što mislim nitko ne želi čuti, a mislim naprimjer ono što već rekoh, i još da je cijeli LiDraNo uplovio u neke nepojmljive plićine, nasukao se na hridi dosade... imam li vremena za takvo što?, zašto je tome tako?, članica povjerenstva do mene grinta da joj je dojadilo sjediti, boli je guzica i škinja, sveudilj nešto prigovara, ništa ga nisam

*Sjedim na tvrdoj sjedalici u
Liburni, unervožena i zato
što sam još jedanput pristala
uložiti svoje vrijeme...
premda me iskustvo naučilo
da na LiDraNu polako
nestaje tema, aktualnosti
predloška... jer sve je već
viđeno i beskrajno se
ponavlja s pregrštima
pogrešaka, sve je bezidejno,
nebuntovno... bez igre...*

čula... ništa ga nisam razumila, pojma nemam o čemu govori, i: ja sam deprimirana!, istinski deprimirana... bilo bi bolje da šuti!, ljudi se trude koliko mogu, i djeca se trude, zašto smo postale tako grintave i zahtjevne?, srećom se bliži kraj!...

I evo nas kod predzadnjeg skupnog nastupa. Predzadnji nam dolaze učenici četvrtog razreda

Foto: Karlo Fio

Predzadnji nam dolaze učenici četvrtog razreda Osnovne škole iz Vele Luke... Na pozornici se pojavljuju vladari, kralj i kraljica, bolje reći karikatura kraljevskog para jer ona je za pedalj viša od njega, majčinski popunjena, dok je on žgoljav, sitan, kruna mu pada do preko ušiju...

Osnovne škole iz Vele Luke (stariji osmoškolci jedva da su zamijećeni na ...DraNu, nema ih ni u gledalištu, valjda *daske* što život znače njima ne znače ništa, oni su već odrasli i imaju svoje ifone, ipode i ina čuda, stotinu čuda!...). Od Lučana očekujem neki lokalni igrokaz, možda uklopljenu klapsku pjesmu, pogrešno je to što očekujem, ne treba očekivati. *Hoću ljubav neću rat*, voditeljica je Mirjana Žuvela... dobro, odgledat ćemo i to, i preživjeti... Valjda.

Na pozornici se pojavljuju vladari, kralj i kraljica, bolje reći karikatura kraljevskog para jer ona je za pedalj viša od njega, majčinski popunjena, dok je on žgoljav, sitan, kruna mu pada do preko ušiju, malone na oči, na trenutke mu smeta i ne zna što bi s njom pa je odloži nehajno na sofu... Sviđa mi se takvo viđenje vladarskog para, izostanak prijestolja, moja znatiželja je zagolicana, oni sjede tek za običnim stolom i blaguju, njihovi portreti odloženi na podu poput suvišnih stvari, on je ratoborni RATko, zaljubljenik okupiranja, bitaka, nasilja, prezire svoga sina Miroljuba, Miroljub (ili takvo nekakvo ime koje upućuje na pacifizam prijestolonasljednika) je mekušac i niškorist, trebalo bi ga unosno oženiti... RATko prezire i kraljičino slinjenje nad maminim sinom, gdje je, kad si ga zadnji put vidio, je li dobro, jede li?... mamin sin!, redaju se tako neke dosadne, tipično ženske bljezgarije...

I evo prijestolonasljednika: zaigran, nestašan, najobičniji dječak, tako normalan... A evo i jedne šizike, raščupane, pokidanih haljina, i još je pobjegla od kuće! histerizira, ali ona će biti kraljevna, premda je karikatura kraljevine ona hoće i želi i može, volim

Foto: Karlo Fio

*Želim vjerovati da mala
dramska družina iz Vele Luke
i njihova voditeljica svjesno
grade ovu burlesku, blaže
rečeno alegoriju pred nama,
njezinu finu ironiju, i da je stav
koji nam posreduju promišljen,
a ne slučajan.*

tu djecu koja su se na pozornici zaigrala i razigrala, volim njihovu dozu drskosti u scenskom nastupu, tko si sve danas ne umišlja da može postati članom kraljevske obitelji!, i zapravo: može!, događa se, pa nam vladaju tamo neki nesuvisli šizovani, da padneš u nesvijest pred tim malim čudovištem... I kralj je pao u nesvijest, i ona se jednako prepala vidjevši njega jer i on je čudovište, a Miroljub u šiziki prepoznaje svoju ljubav, on za ženu hoće upravo tu malu šiziku, makar zna što hoće i ne libi se to kazati.

Priča naravno ima happy end, bez obzira na ljudske (ne)kvalitete aktera i njihovu komičnost i čudovišnost.

Želim vjerovati da mala dramska družina iz Vele Luke i njihova voditeljica svjesno grade ovu burlesku, blaže rečeno alegoriju pred nama, njezinu finu ironiju, i da je stav koji nam posreduju (makar meni!) promišljen, a ne slučajan. Vrlo mi je ugodna i činjenica da mali glumci ne robuju standardnom govoru kojim je tekst očito napisan, kojemu svakog trenutka bježe u lokalni govor. Naposljetku: njima je na lokalnom govoru najlakše izraziti svoje mišljenje, izreći svoj STAV, za koji je razvidno da ga imaju. I najprirodnije je... Baš dobro što nema naznaka da ih je mentorica ispravljala.

A to što sam se ja bila pripremila za slušati luški govor i gledat odmotavanje lokalnih tema nije uopće problem male dramske družine iz Vele Luke, nego moj problem koji se zove predrasuda baštinjena još iz zlatnog doba dramskog amaterizma u Luci, i na Korčuli.